

KIS LAP

ARATÁS. Emmácska a mezőn. (Lásd a 47. lapon.)

maeum-épület.
társulat.

EGYIK BAJBÓL A MÁSIKBA.

— Elbeszélés. —

(II. folytatás.)

KOMÉDIÁSNAK sietős volt az útja, mert idejekorán akart a faluba érkezni, hogy a majmot produktáltassa.

— Még ma meg kell keresnünk a vacsorára valót, mondá. Be is tanítottam a majmot egy új mesterségre, most már táncolni is tud. Ez fog még csak tetszeni.

Ezzel megindult, nem igen törődve a kis fiuval. Palika pedig, midőn látta, hogy most már mindjárt eltűnik szeme elől a majom, abbahagyta a gondolkodást, fontolgatást és a komédiás után eredt. Egy perczel később már barátságosan beszélgetve ballagtak előre, még pedig nem az ország uton, hanem a rövidebb gyalogösvényen, oly tájakon, melyeket Palika nem igen ismert. Ezzel azonban nem igen törődött, figyelmét egészen a majomnak szentelte s a sok furesa mesének, melyet a komédiás a kis állatról elbeszélt.

Már majdnem nyugvóra szállt a nap, midőn eljutottak a faluba és betértek a korcsmába. Az udvar csakhamar megtelt kíváncsi nézőkkel s az előadás megkezdődött, Palika nagy gyönyörűségére. A majom ügyesen végezte dolgát, dobolt, exercizirozott, lőtt, muzsikált és Palika annál inkább meg volt elégedve, mert neki szabad volt egészen a majom közelében állani, úgy hogy mint valami jó ismerős szerepelt, amiért a falubeli gyermekek irigyelték is.

Mikor az előadás véget ért, a komédiás tányérral járt körül és kapott néhány krajezárt; Palikának egy fényes ezüst

tizeske volt a zsebében, melyet nemrég kapott a nagyapától s melyet tartogatott, hogy majd valami jóra fordítsa. Most úgy vélte, hogy illik e tizeskét odaadni a komédiásnak. Oda is adta szívesen.

A nézők szétoszlottak, a komédiás pedig így szólt:

— No, majmocskám, most már nézünk be a korcsmába, megérdemeltünk egy kis vacsorát. Éhes vagy te is, tudom. Hát maga, kis ifiur, nem jön be velünk?

Palika bizony örömmel bement, mert amire eddig nem volt ideje gondolni, az most nagyon is eszébe jutott: hogy éhes volt. Az özsonna ideje rég elmúlt, itt volt a vacsora órája, arra nem gondolhatott, hogy hazaérjen vacsorára. De kellett is valamit ennie, hogy ismét birjon gyalogolni. Bement tehát, olyanformát gondolva, hogy majd vacsora után is elég ideje lesz még hazamenni.

A korcsmárosné előhozta az ételt s a komédiás, Palika és a majom helyet foglaltak az asztalnál, vagyis inkább a majom fent az asztalon (lásd a képet a 36. lapon), ami még inkább mulattatta Palikát, mint az előbbi előadás. Egészen boldog volt, hogy így vacsorálhatott s habár az étel épenséggel nem volt olyan jó, mint a milyenhez otthon szokva volt, mégis kitünően ízlett minden, mert hát olyan új, érdekes volt minden!

A komédiás bort is hozatott s kérdezte Palikát, nem iszik-e ő is bort?

— Bort? ... Oh nem ... azt nem szabad.

— No, hát rendeljen egyebet, amire kedve van; tudja, itt parancsolhat, kap, amit akar.

Palika roppantul meg volt elégedve ezzel a dologgal, egészen úgy érezte magát, mintha már valami felnőtt ember és fontos személy lenne. Sokáig gondolkozott, mit rendeljen; végre aztán hozatott egy pohár — tejet.

Már bealkonyodott, midőn a vacsorának vége lett és a korcsmárosné oda lépett a komédiáshoz, hogy fizesse meg a vacsora árát. De a komédiás egészen nyugodtan Palikára mutatott.

— Hogyan? Ez a kis ifiur fizeti a vacsorát? kérde a korcsmárosné csodálkozva.

— Nagyon természetes! felelt a komédiás. Hiszen láthatja, hogy uri családból való, aki meg is fizet, ha leül az asztalhoz.

— No jól van, nekem mindegy, szólt a korcsmárosné. Kedves ifiuracskám, legyen szives tehát kifizetni a vacsorát.

— Mi . . . mit . . .? hebegé Palika egészen elképedve. Én fizessek? De hiszen nekem nincs pénzem . . . egy ezüst tizeském volt, azt is odaadtam a majomkomédiaért.

A komédiás, ki eddig nagyon szives és barátságos volt, ekkor hirtelen megváltozott és durván kiáltá:

— Micsoda? Nincs pénz? Hát akkor minek jött ide, minek ült az asztalhoz? mit lakmározik, ha nem akar fizetni?

— Én . . . én azt hittem, hogy ön meghívott, hebegé Palika.

És Palika igazat mondott. Eddig alig jutott valaha eszébe, hogy ebédért, vacsoráért fizetni kell, mert hiszen otthon a jó öreg szülőknél mindig a kész terített asztalhoz ülhetett, csak épen meg kellett köszönni. És most nem kell köszönet, ha-

nem pénz! Aztán a komédiás csakugyan hívta őt vacsorálni s nem mondta, hogy majd fizetni is kell, hogy itt nem úgy van ám, mint otthon. Most már persze kezdte belátni, hányadán van, főleg mikor a komédiás mindinkább gorombán így szólt:

— No hiszen még csak az kellene, hogy én fizessem a vacsoráját egy ilyen urfinak, én, aki sokszor magam is vacsora nélkül fekszem le! Már bizony olyan bolond nem vagyok. Inkább illenek, hogy ő fizessen helyettem is, ha mulatni tudott a majom produkezióján. Hanem persze az urfiak között sem mindegyik igazi urfi ám!

Palika egészen elvörösödött a szégyentől és haragtól, de mind hiába, nem segíthetett a dolgon. Kifordította üres zsebeit és szólt:

— Szívesen fizetnék, ha volna miből, de láthatják, hogy nincs egy krajczárom sem. Mit csináljak, mikor nincs!

— Oh, nem szabadul meg olyan könnyen, drága ifiuracskám, szólt a komédiás. Ha épen nincs pénz a zsebében, bizonyosan van valami rokona vagy ismerőse közel, kérjen kölcsön.

— Igen ám, de a nagypapa megtiltotta, hogy valaha bármit is kölcsön kérjek.

— Akkor hát izenjen a nagyapjának!

Ekkor a korcsmárosné, ki jószívü, derék asszony volt, közbeszólt:

— Hogy hívják a nagyapát, kedves ifiuracskám?

— Szögvári ezredes.

— Hogyan? Szögvári ezredes? Az a szép ősz szakálu öreg ur, aki Kőfaluban, abban a szép kastélyban lakik?

— Igen, az a nagyapám.

— Oh, hiszen akkor nincs semmi baj! Nagyon jól ismerem az ezredes urat, sokszor kocsikázik a falunkon keresztül. Nem szükséges egyéb, mint hogy az ifiúr megmondja neki, hogy itt egy kis fizetni valója van; nem sok az egész... tudom, holnap már kifizeti.

Ez kissé megnyugtatta Palikát, de azért még mindig levert maradt.

— Egy csöppet se busuljon, ifiuracskám, biztatá a korcsmárosné. Hiszen a jó nagyapa maga sem akarta volna, hogy az ő kis unokája vacsora nélkül maradjon.

— Igen... de otthon kellett volna lennem vacsorára... nem kellett volna idejönnöm!

E pillanatig Palika nem is gondolt arra, hogy tulajdonképen mily helytelen dolgot mivelt. A nagy séta, a komédia, a

... A MAJOM FENT AZ ASZTALON ... (Lásd a 34. lapon.)

majom társaságában való vacsorálás egészen elfoglalták elméjét s csak most kezdett arra gondolni, hogy hát otthon majd mit mondanak mindezekhez? Bizony nem nagyon jól érezte magát, amint erre gondolt; belátta hogy helytelenül cselekedett, annál inkább, mert amint az ablakon kitekintett, észrevette, hogy már ugyan csak sötétedik.

— Jaj istenem, hiszen mindjárt éjszaka lesz! Nem is gondoltam, hogy így eltelik az idő! Most sietnem kell, mert különben otthon azt fogják hinni, hogy elvesztem valahol.

Fölugrott, fogta kalapját és sietett az ajtó felé.

— De csak nem akar egymagában utnak indulni! szólt a korcsmárosné.

— Miért ne? Hiszen nem érhet az uton semmiféle veszedelem . . .

— Mégis . . . az ut többfelé ágazik, eltévedhet . . .

— Oh nem, tudom én, merre jöttem, megtalálom az utat . . .

— Jó volna mégis kérdezősködni, hátha épen van itt valaki Kőfaluból, aki haza kísérné.

— Oh, nem várhatok. Egészen besötétednék, mire valakit találának. Addig én már rég otthon leszek. Szaladni fogok az egész uton, egy félóra alatt otthon vagyok.

Ezzel jó éjt kívánt a derék korcsmárosnénak és sebes léptekkel távozott; néhány percz mulva már eltűnt az utca végén.

— Derék kis fiucska, szólta a korcsmárosné. Ugy látszik nem egy könnyen ijed meg valamitől.

Csak valami baja ne essék utközben!

A korcsmárosné visszatért konyhája s egyéb dolgai fölött csakhamar elfejtette a kis fiut.

Palika pedig szaporán lépegetett előre az uton, sőt eleinte szaladt is azon reményben, hogy majd végig kibirja a futást egészen hazáig. De csakhamar meggyőződött, hogy bizony nem bírja; lélekzete elfult, homlokáról csorgott az izzad-

ság, kénytelen volt csak lassu léptekben folytatni utját.

Az est nagyon kellemes volt, a hold gyönyörűen megvilágította a tájt s Palika lassanként úgy kezdett okoskodni, hogy kár is olyan nagyon sietni, hiszen mindegy, ha egy félórával később érkezik is haza, az ut különben sem hosszú, a gyalogösvényen rövid idő alatt otthon lesz.

Egészen nyugodtan ballagott tehát

előre s igazán nem félt semmitől, holott más kis fiu az ő helyében bizony szepeggett volna kissé. Egyszerre azonban Pali barátunk is meghökkenk: a gyalog ut két felé vált s most már tudni kellett volna, melyik hová vezet!

— Hm! ez baj . . . nem emlékszem, melyiken jöttünk; ha rossz utra térek, ki tudja hova jutok . . . no de mindegy, valamire csak mennem kell; megpróbálom

jobbra, talán az lesz az igazi.

Megindult jobbra és jó ideig haladt előre, még pedig egy meglehetősen sűrű erdőcskében. Itt azonban csakhamar azt a kellemetlen fölfedezést tette, hogy már nem jár gyaloguton, hanem csak a száraz faleveleken, melyek bizony nem mutatnak irányt sehová. Visszafordult, hogy megint a gyalogutra térjen, — de hasztalan kereste, nem tudta többé megtalálni. Sokáig

. . . KERESZTÜL KAPASZKODOTT
A SÖVÉNYEN . . . (Lásd a 23. lapon.)

bolygott jobbra-balra, míg végre hirtelen azt vette észre, hogy nem mehet előre, mert egy magas sövény előtt áll.

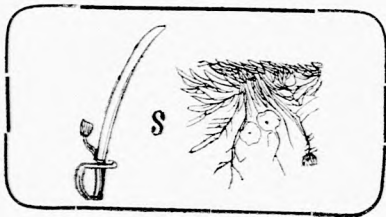
— Annál jobb! mondá magában. Ahol sövény van, ott kert van; a kert közepében pedig embernek kell lenni. Legalább megtudom, hol vagyok és merre kell mennem.

Kereste egy ideig a kaput, de nem találta s kifogyva türelméből, keresztül kapaszkodott a sövényen, (lásd a képet a 37. lapon) a mi nem volt könnyű dolog; mert a sövény szurós, tüskés bokrokból állott s keze, arca ugyancsak össze volt karmolva, midőn a tulsó oldalra jutott. De ezzel most nem sokat gondolt, hanem körülnézett és nagy örömmel látta a hold fényénél, hogy egy gondosan ápolt nagy kertféleben van. Gyönyörű pázsitos terek, facsoportok váltakoztak, itt-ott ülőhelyek kínálkoztak, egy kis patak kigyózott végig s csinos hidacsák vezettek rajta keresztül; csak az lepte meg Palikát, hogy sehol semmiféle virágot nem látott, s háznak, kertészlagnak sem volt semmi nyoma.

— Gyönyörű kert, de úgy látszik, nagyon nagy s én épen a legvégébe jutottam . . . bizonyosan valami kástélyhoz tartozik. Messze kell lenni a lakóháznak . . . csak tudnám, mely irányba induljak.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

PÉTER BÁCSI.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Írta: Souvestre Emil.

A »Kis Lap« számára lefordította: Árpád bácsi.

(Vége.)

Péter. Az uristen különböző gusztusokat adott nekünk. Miért? azért, hogy kövessük.

Lajos. Ejnye, a bácsi igazán nagyon okos ember.

Péter. Gyakorlati filozofus vagyok, fiam. Soh' se törődöm azzal, mi tetszik, vagy mi nem tetszik az embereknek; azt keresem, ami engemet mulattat, s teszem, ami tetszik. Mit szólsz hozzá?

Lajos. Nagyon helyesen teszi Péter bácsi!

Péter (fejére üt.) Örvendek, hogy megértettük egymást. Annál inkább, mert itt akarok letelepedni.

Lajos. Csakugyan?

Péter. Igen. Nénéd lakása tetszik nekem. Majd megegyezünk. Mindenek előtt szobám mellett van egy nagyobb helyiség . . .

Lajos. Igen, az én asztalosműhelyem . . .

Péter. Melyben több gyalupad van . . .

Lajos. És egy eszterga . . .

Péter. Ma este ezt mind kidobatom.

Lajos (megdöbbenve.) S miért?

Péter. Mert azt a helyiséget dohányzó szobának akarom átalakítani.

Lajos. De hát, bácsi, akkor mit csinálok én?

Péter. Te fiam, csinálhatsz, ami neked tetszik. Azután a kert végében van egy kis fás hely, mely nagyon alkalmas

volna tekézőnek, ha nem akasztottak volna a fákra létrákat meg köteleket!

Lajos. Ott van az én gimnastikám.

Péter. Biz azt a csalitot ott körül mind föl kell gyújtani.

Lajos. Jaj bácsi, de hisz akkor nekem nem marad ám semmi!

Péter (szivarkát készítve.) Sajnálom, kedves fiacskám, de hát minek áll mindez utamban? (nyomatékkal.) Ha az ember nem akarja, hogy üvegeit eltörjék, hát ne legyenek ablakai. Fiam, adj csak egy gyufát.

Lajos (boszusan.) Itt a cseléd, amint ön maga mondta volt.

Péter (poharát veregetve.) Igazság. Jó emlékező tehetséged van. Majd hasznodra fog válni a nyelvtanulásban, (még erősebben ütögetve a poharat.) Hát süket az a cseléd? **Manon!** **Manon!** Csakugyan süket! (egyszerre két poharat ütöget) **Manon,** ördöngös teremtés! **Manon!**

VIII-ik Jelenet.

Voltak, Manon sebbel lobbalt befut, később **Leclerc.**

Manon. Uram teremtőm! Mi tetszik? Itt vagyok!

Péter. Hogyan? Itt vagy, hiszen, átkozott tekenősbéka, már egy órája hivlak!

Manon (sértődve.) Mi? Tekenősbéka!

Péter. Gyufát, de gyorsan, ördög és pokol!

Manon (ijedten hátrál.) Ott van, ott van, ott van a pohárszéken.

Péter (fölkel, hogy a gyufaért menjen.) Hát az ilyet nem tudod mindjárt megmondani, vén rák te!

Manon (két kezét összekulcsolva.) Mit! én rák!

Leclerc (hátról.) Mit jelentsen ez a zaj?

Péter. Patvarba! Azt, hogy olyan cseléded van, aki semmihez sem ért s lomha, mint egy valóságos osztriga.

Manon. Most meg osztriga! (Kétségbeesve Péterhez közeledve.) Uram, azért hogy ön tengerész, ne gondolja, hogy öszszevissza nevezhet engemet mindenféle tengeri szörnyetegnek . . .!

Leclerc. Hagyj magunkra, Manon.

Manon (dühösen.) Nem, asszonyom. Én nem fogom tűrni . . .

Péter (fenyegető kézmozdulattal közeledve.) Takarodol? (Az ajtóra mutatva.) Mars ki!

Manon (megfélemlelve.) De uram . . .

Péter. Vége lesz már vagy sem? Ezer evezős lapát!

Manon (ijedten.) Megyek már, uram . . . (Félre.) Jaj, hisz ez valóságos sátán! (Látva hogy Péter mozdulatot tesz feléje.) Megyek már! (El jobbra.)

IX-ik Jelenet.

Voltak, Manon nélkül. Később ismét **Manon.**

Leclerc. Meg kell jegyezmem, kedves rokon, hogy Manon nincs oly durva bánásmódhoz szokva.

Péter (szivarozva.) Hát minek olyan ügyetlen!

Leclerc. Mi mindig igen meg vagyunk elégedve azzal, amit végez.

Péter. Ez csak azt bizonyítja, hogy titeket igen könnyű kielégíteni.

Leclerc. Épen nem, csakhogy mi nem feledjük buzgalmát, becsületességét.

Lajos (tüzesen, Péter ellen.) Igen, és a szolgálatokat, melyeket még fiatal korában teljesített.

Péter. Mi közöm hozzá? Törődöm is én hajdani jó tulajdonságaival, ha már most kikopott belőlük. A leggyorsabb tengerihajót is tüzre hányják, ha megvénül. Cseléd arra való, hogy szolgáljon, nem pedig, hogy hálnakat gyakoroljuk rajta.

Leclerc. Azt csak nem fogod akarni, hogy egy derék személyt, ki fölnevelt, kitegyünk az utcára!

Péter (szivarozva.) Küldjétek hát az ispotályba.

Lajos és Leclerc. Oh!

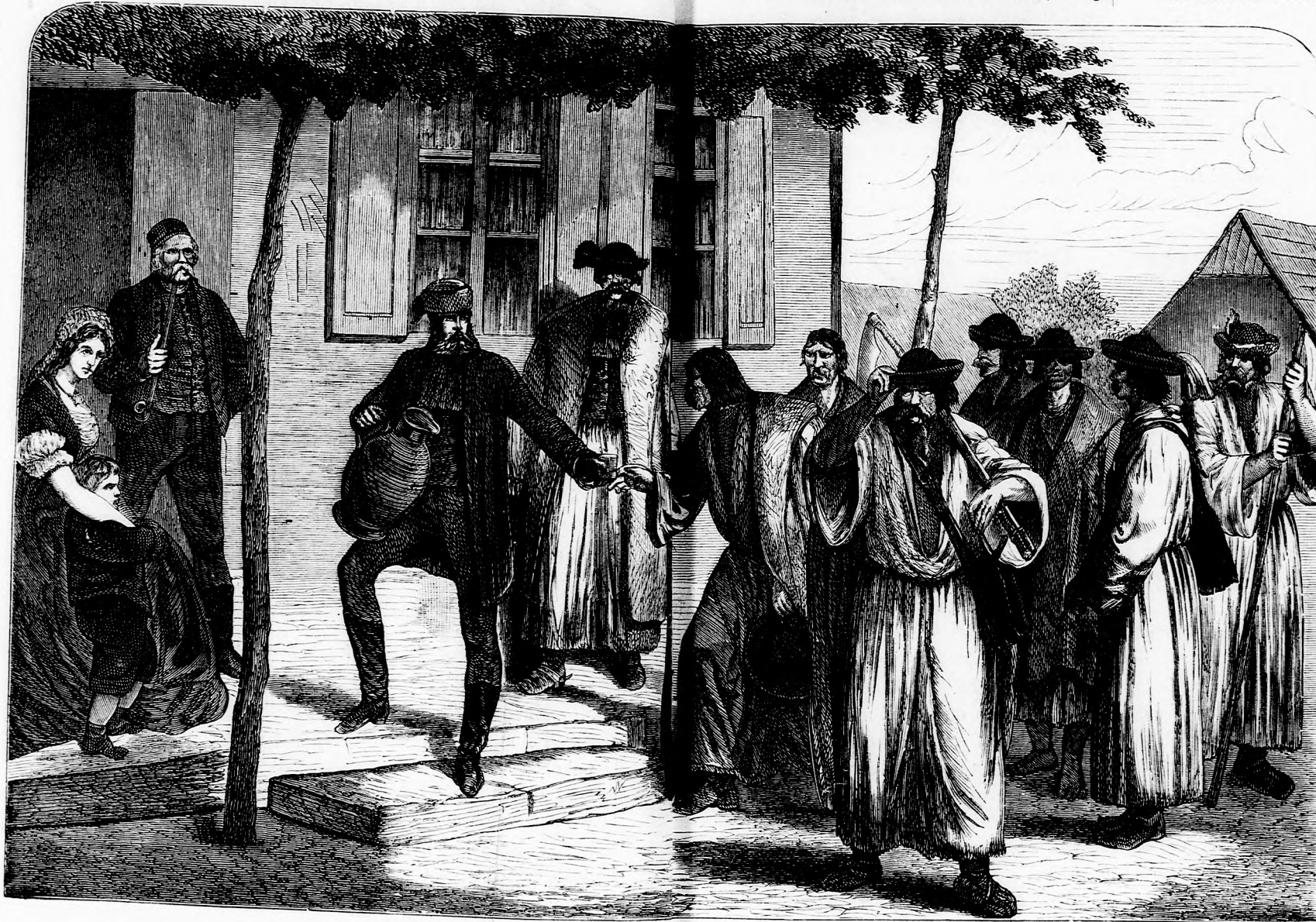
Péter (türelmetlenül.) Küldjétek hát a pokolba, de ne lebzseljen itt.

Laj. (méltatlankodással.) Ez már mégis sok!

Péter (észreveszi a pohárszék fölött lógó puskát.) Hisz ez vadászpuska. (Leveszi.)

Leclerc (élénken.) Vigyázzon; meg van töltve.

Péter. Csakugyan? Aztán jól hord?

ARATÁS. Apácska bort tölt a munkásoknak. (Lásd a 47. lapon.)

No persze, asszony ezt nem tudhatja. Tudnod kell kedvesem, hogy én hajdan jó vadász voltam ám. Lássuk csak, elég

éles-e még a szemem? (hátra megy az ablakhoz.)

Leclerc. Az istenért! Ne lőjj!

Péter. Miért ne?

Leclerc. A puska durranásától mindig megijedek.

Péter (fölhuzva a puska kaskását.) Dugd be a füledet, ha félsz.

Lajos (hevesen.) De nekem úgy tetszik, egyszerűbb volna, ha nem sütné el a fegyvert.

Péter. Vajjon? De mikor kedvem telik benne. (Nyomatékkal.) Miféle élet volna az, ha másokért erőszakot tenénk magunkon? Csak egy macska vagy egy madár legyen a kertben, meglásd, hogyan lekapom! (Kifelé kinéz.) Ahá, ott van, amit kerestem.

Lajos (megakarja akadályozni.) Kérem bácsi . . !

Péter. Ne alkalmatlankodjál! (Lő.)

Leclerc (sikoltva.) Ah! (Karszékhez támaszkodik.)

Lajos (a néni felé futva.) No lássa, hogy megijesztette a nénit. (Széket tol a néninek.) Hogy lehet az ember ily figyelmetlen, ily kiméletlen!

Péter (a kertbe néz.) Haha! Lepotytyant!

Leclerc. Mi? mi esett le?

Manon (kivül.) Jaj istenem, ez borzasztó.

Leclerc. Manon hangja . . .

Manon (kivül.) Meghalt! Vége!

Leclerc (élénken fölkel.) Ki halt meg?

Manon (megjelen az ajtóban.) Hát kérem ez itt — la! (Mutatja a papagájt.)

Lajos (elképedve.) A néni papagája!

Leclerc. Lehetséges-e? (Péterhez.) Ez már mindent fölül mul.

Péter. Csak meg akartam próbálni, hogy biztos-e még a kezem.

Lajos (boszusan.) Így hálálni meg a néni vendégszeretét.

Manon (kétségbeesve.) De hisz ön egy szivtelen vad ember!

Péter. Mi tetszik?

Manon (magan kívül.) Azt mondom, hogy ön valóságos Heródes, mert ártatlanokat mészárolgat.

Péter. Sose busulj, majd kitömetem.

Manon. Kitömeti! S azt hiszi, hogy ezzel aztán minden jól lesz ismét? Volna önnek kedve magát kitömetni, uram? Visszaadja-e az életét Jacqotnak? Milyen állapot volt! Okosabban beszélt, mint akár jó magam! Mindenből evett, úgy szólván

a családhoz tartozott, s a nagyságos asszony maga viselte gondját.

Leclerc. Testvéremről maradt rám.

Lajos (Péterhez dühösen.) Igen, anyámról, s ön ezt tudta, mert tegnap megmondtam . . .

Péter (nyomatékkal.) Csak nem fogtok nagy dolgot csinálni egy papagájból?

Manon. S miért ne, ha az elhunytat juttatja eszünkbe?

Péter. Tán mert szintén oly fecsegő volt.

Leclercné (kitörve.) Hallatlan!

Lajos (Péterhez közeledve nagy indulattal.) Ön feledi, hogy anyámról van szó.

Leclerc. (méltósággal.) Eltűrtem mind- eddig sajtáságos szavaidat, udvariatlanságaidat, eltűrhettem mindent ez utolsó durvaságig, mert csak engem illettek. Hanem azt, aki már nem védheti magát, s a kit örökké fogok gyászolni, kedves testvéremet, Lajosnak édes anyját, azt nem fogod előttem meggyalázni, mert ezt megtiltom.

Lajos (meghatva megöleli Leclercnét.) Én pedig nem akarom, hogy néninek továbbra szenvednie kelljen az ön arczatlanságai miatt!

Péter. Hohó! Mit jelentsen ez?

Lajos (határozottan és érzéssel.) Ez azt jelenti, hogy ön úgy viseli magát, mintha egy kalóz-hajó földézetén volna, hogy egy óra alatt már az egész világnak szenvedni kell részint szavai, részint tettei miatt, s hogy ön sem eszénél, sem jelleménél, sem szívénel fogva nem méltó jó nénim közelében élni.

Leclercné (megállítja és magához vonja.) Elég Lajos . . . Hagyj magunkra, majd én fogok szóba állani ez urasággal.

Péter (hangot változtatva, régi komoly modorában.) Bocsánat, kedves rokon, mindjárt meghallgatlak, de engedd meg, hogy először Lajos urfinak feleljek . . . Mivel már elkezdünk egymásnak igazságokat mondani, mindenekelőtt én végzek vele egy kis számadást.

Lajos. Tessék!

Péter (komolyan.) Légy hát szíves megmondani, miben bánthatott viseletem téged, aki ujságolvasva fogadtál és helyeselted azt az elvet, hogy mindenki cselekedjék a saját kedve szerint s ne törődjék senki mással?

Lajos (kedvetlenül.) Oh . . . az . . .

Péter (még komolyabban.) Önzőnek és arczátlanul találtál, de hát mit tettem ma reggel óta olyast, amit te nem téssz minden nap? Nem figyelted-e meg, hogy minden tettemet egy-egy oly mondás igazolta, minőt te szoktál mondani? Nem tettem mást, mint bemutatlak téged tenmagadnak.

Lajos (zavarral.) Hiszen nem akartam . . .

Péter (mind szigorubban.) Hallgass végig. Viseletem Manon iránt fellázított tégedet; de te hogy viselted magadat néni iránt? Azt mondtad, hogy nem tiszteltem anyádban egy meghalt rokot, vajon te megbecsülted e Leclerc nényben az élőt? Ma reggel óta szavaim és tetteim méltatlankodást idéznek elő benned — mit gondoljak hát én a tieidről? Én illetlenülül bántam hasonlómmal, akik velem egykoruak, te arczátlanul azokkal, akik fölötted állnak, akiket tisztelni kötelességed. Kettőnk közül tehát melyik adott

rosszabb fogalmat eszéről, jelleméről, szívéről?

Lajos (nagy zavarral.) De kedves bácsi . . . azt hiszem — vagyis inkább . . . (Az őszinteség s igaz érzelem hirtelen fordulatával.) Nem! Nem keresek ürügyet, nincs semmi mentség sem! Megvallom, hogy hibáztam! — hibáztam!

Péter (kezét megfogja.) Jól van, barátom, jól van Lajos! Belátod hibádat. — Felejtsük a multat és iparkodjunk hasznát venni jövőre. Mindebben a valóságos áldozat kedves nénéd és a jó öreg Manon volt, kiktől majd bocsánatot kérek, de nem tudom, hogyan szerzem vissza jó híremet.

Leclerc (örömmel.) Már visszaszerezted, kedvesem, mert most már mindent értek. Meg akartad mutatni Lajosnak, hová visz az, ha valaki megfeledkezik kötelességeiről.

Lajos (Péter kezét megfogva.) Köszönöm! Tiszta szivemből ígérem, hogy nem veszett kárba a leczke.

Péter. Köszönd inkább egy ókori bölesnek, Lykurgusnak, mert ő találta ki eszközömet. Hogy népe gyerekeit az ivástól elijeszze, mutogatott nekik részeg rabszolgákat.

Manon. Ez azt mutatja, hogy Lykurgus uramnak volt ám sütni valója és tudta, amit az én nagyanyám mondani szokott: kopasz ember nem szereti, ha hajról beszélnek.

(Függöny legördül.)

NYÁRI FARSANG AZ ERDŐN.

ZUMMOG, zúg a tölgyek alja,
Zajt ver vissza szikla, hegy :
Erdő népe összegyűlve
A szónoklás nagyba megy.
Két szál hangya urfi kezdi
És megnyomja jól a szót :
»Legyen bál az este, pompás,
Még a milyen soh'se vót.«

Szarvas, őz, ezet, törpe cizkány
Pajkos nyúl, komoly szamár,
Gólya, vadkan, tarka pisztráng,
Kengurú meg száz madár

Mind azt mondja, azt kiáltja
Száz nyelven, százfélekép :
»Ugy van!« »Elfogadjuk!« »Helyes!«
S bálba mén a fúrge nép.

Tánczteremnek jó a pázsit,
Odv az öltözőszoba ;
Csillárkép meg egy sereg zöld
Fénybogárka jött oda.
Egyszarvu réztrombitát fuj,
Ponty a hárfát pöngeti,
Csiga dobverő, dudal légy
Haris meg kontráz neki.

Összegyűlve annak rendén,
Illedelmes-módosan,

min
a ha
ébre
rágo
déri
hozt
kidu
loká

Négyessel rákezdik, mint az
A tánczrenden írva van.
Tehén asszony ártány urnak
Vis-à-visja, s ott a nyúl
Medvével, czicza patkánnyal
Járják fáradatlanul.

Majd keringő, polka, csárdás
Jő sorjába egyaránt;
Róka koma lovat, veréb
Czápát, bölényt tánczba ránt.

Mert nincs itten most különbség:
Egymásnak pajtása mind;
Megaprózzák, megujrázzák,
Mig a hajnal pirja int.

Ekkor szépen készülődnek,
(Az eső is fenyegtet)
S mennek haza szépen sorba,
Mit tehetnek egyebet?
Esernyővel a vén ártány,
Czilinderben kis egér,
Rája-hal, darázs, rigó, őz
Medve, — mind nyugodni tér.

HARCZ EGY PEHELÝÉRT.

— Mese. —

— Elbeszéli *Dorina* néni. —

Egy meleg nyári-napon, midőn az esővel terhes felhők a nap fényét elvéve, nehézkesen függtek alá, minden perczen leszakadással fenyegetve a határt, nagy, »csirip-csap-csup-csip« — ébresztette fel délutáni álmából a buzavirágot. Aranykalásos palotájában a tündéri zizegés még akkor is az álom mámorát hozta félig-nyílt szemekre, midőn feiét kidugva és felborzolt haját elsimitva homlokárul, hogy jobban lásson, a lárma okát

kérdezte; kaczagva világosította fel barát-nőjét a pipacs, ki a nagy hőség daczára ujdonságok gyűjtésével töltötte a délutánt, hogy egy pehely miatt csaptak össze a a szomszéd veréb-tanyán.

Egy elhagyatott kut közelében, a mely számos verébnek szolgált menhelyül — folyt a kemény csata.

Nagy napjuk volt a verebeknek, keresztelőre készültek. Volt vagy tizenöt család, melyeknél az ünnepélyre való előkészületek látszottak, sárga száju fiókok, kukucsáltak ki a pehelylyel bél elt fészkekből, fényes fekete szemecskéik vidáman csillogtak, mert a mamák a nagy napon különösen gondoskodtak róluk, hogy sem-

miben se érezzenek hiányt. E kis boldog fiókok vesztére, a veréb-mamák egyike gyönyörű nagy hóféhér pelyhet pillantott meg. Öröm fogta el a gondolatra, hogy azt magáévá téve, az ünnepélyes alkalomra egyik fészekben sem fog olyan vakító fehérségű friss pelyhet pompázni, — de, amint fejcskékét jobbra-balra hajtogatva leste, hogy nyuljon nagyobb vigyázattal a féltve óvott pelyhehez, irigy szomszéd-asszonya, vele ugyanegy gondolat által hajtva, odarebbent és szárnya csattogásával fölfelé lebbenté a pelyhet.

Dühösen csipkedte most egymást a két veréb, a pelyhe pedig ezalatt új csoport által vétetett körül, de ugyan oly eredménnyel, mert nem gondolta meg a bírvágytól üzött sereg, hogy minél nagyobb szelet vernek, annál nehezebben kerítik meg a pelyhet. De ők még inkább azon igyekeztek, hogy ha egyiké nem lehet, másiké se legyen a puha tollacska. Nagy port vertek maguk körül és »csirip-csap-csup-csip —« — hangzott a parpatvar javában — midőn a buzavirág felébredt.

Egynémelyiknek már véres is volt a bubja a nagy verekezésben; mégsem engedtek egymásnak; a harc hevében rég elfeledték, min kezdtek a pert, de azért híjába lépett közbe békitő szavával közülük egy, kinek már tekintélyes alakja is komoly nyugodtságot árult el és aki alkalmasint a keresztelésre meghívott prépost volt; tovább is dühösen folyt a harc. A pelyhelylel most már senki sem gondolt s így azt sem látták, mint kapta ezt el egy pajzán forgó-szél, amint mellettük elsuhant és hogy keríté a bámuló buzavirág nyaka közé, oda sugva neki:

— Kisasszony! jó lesz e meleg burok nyakára — mert megfázik, ha még akkor is akarja nézni e parpatvart, mikor hátyám, a zivatar megérkezik, hogy széjjel verje e csöcseléket, mely ilyen hitványsággért harczra kel.

Megrázkódva huzódott erre beljebb a buzavirág, hideg esőcseppeket is érezve arcán. De ezek nem csak őt készítették visszavonulásra, hanem a verebek harczheve is lehült a kemény záporra, amely derekasan pacsolta őket. Némelyike csak nagy ügygyel bajjal menekülhetett a közbe-közbe kopogó jéggöbcecsektől.

Lucskosan vonult ki-ki fészekébe, — szegyenkezve hogy kicsinykedésük miatt engedték ázni-fázni apró fiókáikat — és annál jobban igyekeztek őket takarogni, melengetni.

Másnap gyönyörű reggelre virradtak. A derék, tiszteletreméltó alak kiválsván sorukból, mindnyájukat figyelemre hívta fel és eljűk adta megróvársra méltó magukviselését. Valamennyien megindulva halgatták a komoly szavakat és jószívű veréb lőtükre még a beszéd végezte előtt borultak egymás nyakába; — ezt látva a derék prépost, félbeszakítá dorgáló szavait, intett kíséretének, amely az adott jelre hálaéneket zengve egy virágtól terhes, harmattól csillogó ákác-galyat megrázott és ez által ráadta a keresztvizet az új nemzedékre. A kicsinyek bamba lőtükre nem tudták mire vélni a nyakukba hulló áldást, és összebujva, rettegve gondoltak a tegnapi napra: de a harc többé nem ismétlődött, hála az egyetértésnek, mely ezután a kis nép között létre jött.

Sehol vidámabb kis népet nem lehet látni, mint a mely a pelyhe-harczról emlékezetes nap óta az én kertem szögletében a rozszant kut mélyében él. A buzavirággal, ki a keresztelón jelen volt, és a forgószél adta pelyhet közös megegyezés folytán annak ajándékozta, kinek legnagyobb szüksége volt rá, — gyakran elnézegetjük a boldog kis népet, mint szorgalmatoskodik vidám csevegés közt, hogy az apróknak kényelmet és eledelt szerezessen.

Ha egy-egy marék buzát szórok el, vagy néhány friss pelyhet aggatok a kut-

szélén főhelyet foglaló bogácskóró töviskéire, honnan a verebek összeszedik, rám mosolyog a buzavirág kék szeme, és, tudom, azt mondja:

— Én is így tennék, ha buzavirág nem lennék.

ARATAS.

(Képekkel a címlapon és a 40—41. lapokon.)

FELÉT lehajtva ringatózik a sárga buzakalász s a gazda, amint végig sétál vetései közt, megelégedéssel látja, hogy már érett a vetés. Mikor haza ér, jelenti a ház népének:

— A jövő héten aratunk!

Van öröm a házban, főleg a gyermekek, Emmácska és Laczika tapsolnak, persze, mert nekik csak a mulatságból jut, a nehéz munka másokra marad. Mert nehéz munka ám az aratás. A napforrón perzsel s a munkás kora reggeltől késő estig homloka verítékében dolgozik, a kaszások vágják a buzát, a gyűjtők gyűjtik, izmos legények kévébe kötik, aztán végre keresztbe rakják.

Napközben a gazda ki-kimegy megnézni munkásait s Emmácska is kiment apjával s midőn messziről hallotta az aratók vidám dalát, látta a munka szapora haladását, ő is kedvet kapott részt venni a munkában. Sarlót vett kezébe és lelevágott egy-egy csomót, melyet aztán nagy megelégedéssel vitt a többihez; de bizony alig folytatta néhány perczig, már fájt gyöngye kezeceskéje, csorgott homlokáról az izzadság s kénytelen volt abba hagyni a nem neki való foglalkozást. Ezóta azonban a kis Emma még sokkal jobban méltányolja a munkás fáradságát.

Több napig foly szaporán a munka, buza, rozs, árpa, zab rendre érik és sorba kerül s végre be van takarítva a gazda egy esztendei szorgalmának gyümölcse és jutalma. A munkások is megkapják jutalmukat, nemcsak bérüket, hanem áldomást

is, és apácska maga tölt bort a munkásoknak, mialatt Laczika a mamával nézi; jól esik az üdítő és erősítő ital a fáradt munkásoknak s áldást-békességet kívánva távoznak ők is nyugalomra.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XIV. köt. 26-ik számában közölt találos kérdés megfejtése:

T I Z

Helyesen fejtették meg: Bodola Irma, Pécsy Angyalka és Irma, Csiczmaniczay Giza, Emma és Lujza, Zinsenheim Ilon, Teréz és Károly, Jurisics Milike, Ivánkovics Béla, Deutsch Szidonia és Samu, Kohn Sándor és Ali, Bernstein Sándor, Feleki Ludovika, Scheidl Károly és Gusztó, Oetl Anna, Lövinger Bernát, Fischbein Miklós, Köllner Károly, Reiner testvérek, Keler Szidonia, Koch Béla, Adler Dávid, Kellert Miksa, Pressburger Feri, Siska Erzsike, Nagy Margit, Altver Jozefa, Bolemán Emma, Burger Vilma, Böhm Laura és Gizella, Sárközy Margita, Balás Irénke, Grünhut Aurél, Tamáskovics Margit, Peck József, Gothárd Irma és Matild, Weber Klára, Demeter Albert és Dezső, Deutsch Rozália és Ignác, Messinger Jenni és Hugó, Fuchs testvérek, Kéry Aranka és Zoltán, Lengyel Ilona, Sándor, Gábor és Lajos, Marton Azalla, Deutsch Ödön, Balezár Irénke, Finály Lina és Czili, Szalay József, Kűszner Jolánka, Szabó Endre és Dénes, Zeller Árpád, Goics Amadil, Désy Anna, Kaufmann Mór, Baróthi Balás Elemér, Catinelli Margit, Leveleky Béla, Meszéna Stefanie, More Sándor, László Anna és Gabriella, Büchler R., Gráber Irma és Gyula, Fülöp Regina és Kálmán.

*

A »KIS LAP« XIV. köt. 26-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Töhötöm.“

Helyesen fejtették meg: Hanvay Mari és Erzsé, Bernstein Sándor, Kohn Sándor és Ali, Ivánkovics Béla, Mangold Flóra, Jurisics Milike, Zinsenheim Ilon, Teréz és Károly, Csiczmaniczay Emma, Giza és Lujza, Pécsy Angyalka és Irma, Bodola Irma, Vinter Milka, Ferencz és Lajos, Petrovay Ilona, Zákó Emma, Wallerstein Aladár és Mór, Feleki Ludovika,

Scheidl Károly és Guszti, Oetl Anna, Bernstein Paula és Sándor, Szóke Erzszi, Jellachich Pista és Lajos, Lövinger Bernát, Fischbein Andor, Köllner Károly, Reiner testvérek, Szászy Ilon és Józsi, Szeszler Rózsi, Keler Szidonia, Horváth Etelka, Koch Béla, Adler Dávid, Kellert Miksa, Pressburger Feri, Kohn Julcsa, Siska Erzsike, Lóvy Ida, Altver Jozefa, Kanitz Zsigmond, Freud Mili, Sándor és Zsiga, Schiffer Miksa, Schwarz Róza, Fischl Miksa, Bolemán Emma, Svarcz Adél és Arthur, Böhm Laura és Gizella, Burger Vilma, Sárközy Margita, Hellsinger István, Grünhut Aurél, Tamaskovics Margit, Peck József, Schweiger Róza, Gothárd Irma és Matild, Weber Klára, Demeter Albert és Dezső, Deutsch Rozália és Ignác, Messinger Jenni és Hugó, Fuchs testvérek, Farkas Szeréna, Kéry Aranka és Zoltán, Lovász Irma, és Lina, Almásy Emmi és Imre, L-nygel Ilona, Sándor, Gátor és Lajos,

Marion Azalla, Dérczy testvérek, Balczár Irénke, Popper Zsiga, Finály Lina és Czili, Szalay József, Balás Irénke és Záborszky Rózika, Rozinger Gizella, Jenni és Béla, Liszauer Jolán és Lénárd, Kűszner Jolánka, Szabó Endre, Rosenbaum Lola, Merza Gizella, Zeller Árpád, Goics Amadil, Désy Anna, Mészáros Berta és Pista, Zatlukál Erzsike és Jóska, Biró Vincze, Kaufmann Mór, Baróthi Balás Elemér, Weisz Berta, Munk Pál és Péter, Sternthal Ella, Fodor Irén, Leveleky Béla, Meszéné Stefánie, Szlavkay Jolán, Irma és Zoltán, Radimetzky Viola, More Sándor, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Graber Irma és Gyula, Büchler R., László Anna és Gabriella, Fülöp Regina és Kálmán.

A »Kis Lap« XIV. köt. 26-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték Fodor Irén, Nagy Béla, Fülöp Regina és Kálmán.

GYALOG KOCSIKÁZÁS.

Szövege a »Kis Lap«-ból.

Dallama Kohányi bácsi-tól.

Könnyesen.

Ko - csim az asz - tal, Szé - kem a bakk,
 Mad - zag a gyp - lóm Lo - vam a pad,
 Os - tor a ves - szó, Jó su - ho - gó,
 Gyí te fa - kó, pej! Gyí te hí hó!
 Bár hogy ü - töm: Mit ér az ne - kem?
 Vesz - teg a lo - vam, S áll szeke - rem!

Felolós szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.